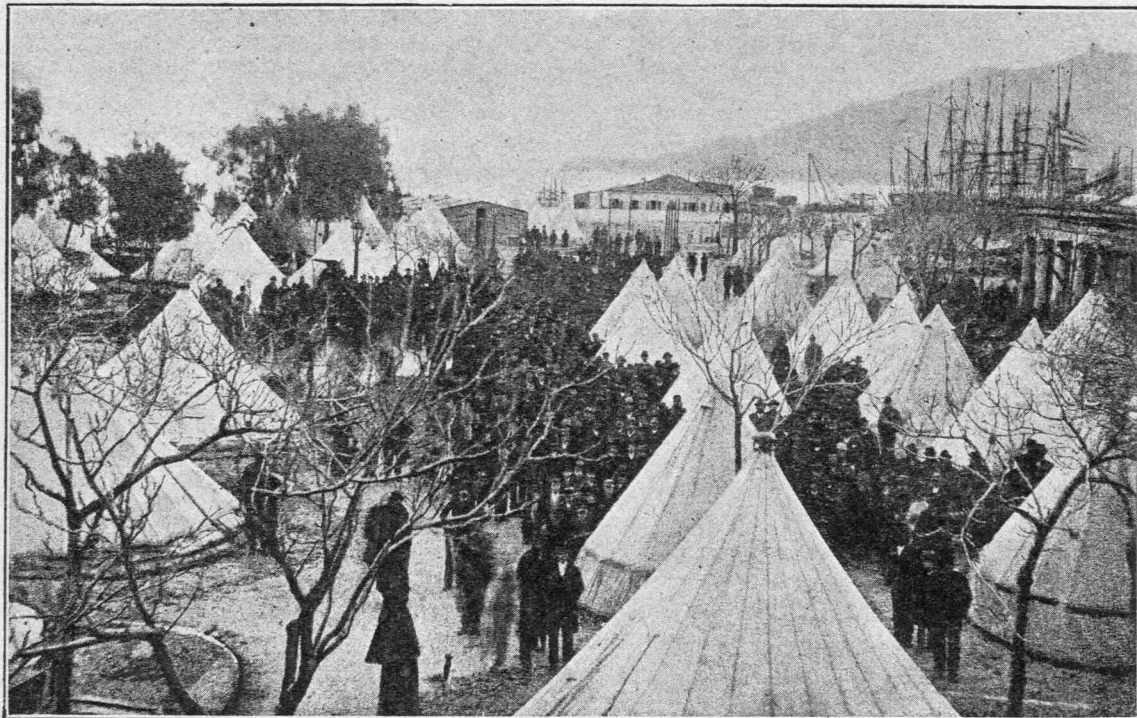

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ ἐν Ζακύνθῳ Πλατεῖα τοῦ Γεωργίου, κατὰ τοὺς σεισμοὺς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΥΛΛΟ ΚΑΙ ΚΛΑΡΙ

Τοῦ φθινοπώρου τὸν καιρό,
Σὲ δάσος θλιβερό, ξερό,
Σὲ δέντρο κάθησα ἀποκάτου,
Ποῦ μ' ἔρραιναν τὰ δάκρυά του
Καὶ ἄκουσα κλαροὶ καὶ φύλλο,
Χλωμὸ τὸ ἓνα, τᾶλλο ξύλο:

— Μάνα μου, σφίξε με, γλυκεῖά μου,
Σφίξε με ἀπάνω 'ς τὸ κορμί σου,
Νοιώθω καὶ φεύγει ἡ καρδιά μου,
Δός μου ψυχὴ ἀπ' τὴν ψυχὴ σου!..

— Παιδί μου, ἄχ! παιδί καιμένο!
Σὰ σφελαχτοῦ ἀνθὸ ἔχεις ὄψι...
Τὸ αἷμά σου εἶνε παγωμένο...
Νά! τὸ δρεπάνι θὰ σὲ κόψῃ!..

Καὶ γιὰ στερνὴ φορὰ τὸ φύλλο
Φίλησε τὸ γυμνὸ τὸ ξύλο
Κι' ἔπεσεν ἀλαφρό, ἀργό.
Τῶδα καὶ δάκρυσα κ' ἐγώ.

ΗΜΕΡΑΣ ΖΩΗ

Τὸ πρῶτό του χρυσὸ φιλί
Ἔδινε ὁ ἥλιος 'ς τὴν ἡμέρα
Καὶ ἡ γλυκύτερη ἡ μητέρα
Μὲ πόνο καὶ χαρὰ πολλή
Εἶδε καινούργια θυγατέρα.

Χόρτασε ὁ ἥλιος 'ς τὰ φιλιά
Τῆς πράσινης τῆς γῆς τὰ στῆθη
Τῆς θάλασσας βαθυὰ τὰ βῆθη
Κ' ἡ μάνα χόρτασε ἀγκαλιὰ
Τὴν κόρην ὅπου τῆς γεννήθη.

Διάβηκε ὁ ἥλιος τὸ βουνὸ
Ἵσάν διαβάτης ποῦ περνάει
Κ' ἡ κόρη, ἀνήλιαστη, κινάει
Τὸ δρόμο, ὦμέ!, τὸ σκοτεινὸ
Ἵπου τραβᾷ καὶ δὲ γυρνάει.

Καὶ σὰν αὐτὸς λαμπρὸς γοργά
Ἔγυσε καὶ τὸ φῶς κοκκίνισε
Ποῦ τὸ βασίλειμά του μίνυσε,
Καὶ ἡ ψυχουλά της ἀργά
Κατὰ τὰστέρια ἀπάνω κίνυσε.

ΜΟΥΠΕΣ ΟΧΙ!

Μοῦπες ὄχι! — καὶ δίπλα μας τὸ ρεῖκι
Ἵλο νάζι 'ς τὴ βροῦση μυστικὰ
Ἵμιλοῦσε 'ς τὸ πράσινο τὸ φύκι.

Μοῦπες ὄχι! — κι' ἐμένα δὲν κυττοῦσαν
Τὰ γοργά σου τὰ μάτια τὰ γλυκά,
Μὲν ψυχουλες ποῦ τάνθη ἐμπρὸς φιλοῦσαν.

Μοῦπες ὄχι! — καὶ ἐσφιγγες 'ς τὸ χέρι
Δυὸ μπουμπούκια ἐνὸς κλαριοῦ παιδιὰ
Σὰν νὰ ἐπόθεις τὰ δυὸ νὰ κάνης ταῖρι.

Μοῦπες ὄχι! — μὰ μέσα ἡ πονεμένη
Μὲς τὰ στῆθη σου τῶξερε ἡ καρδιά,
Ἵτὸ εἶπε ἡ λαλιά σου γελασμένη;
ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

1

Νὰ ὁ χειμῶνας! Ἵγαπῶ τις πρῶτες
συννεφίές του, γλυκὲς σὰν τὴ μελαγχολία,
τὴ δυνατὴ μυρωδιὰ τῶν πεσμένων φύλ-
λων, τὸ πρῶνὸ τοῦ ποταμοῦ ἀνατρίχια-
σμα. Καμμιά φορὰ πέρνω τὴ βάρκα μου

καὶ πάω κι' ἀράζω στὸ βά-
θος τοῦ μικροῦ παραπότα-
μου, ἀνάμεσα στὰ δυὸ νη-
σιά. Καὶ 'κεῖ στὸ γαλήνιο
ἐκεῖνο θάνατο τοῦ θέρους,
βροῖσκουμ' ἐπὶ τέλους μό-
νος, μακρὰ ἀπ' τὸν κό-
σμο, σὰν ἐρημίτης χρόνων
παλιῶν.

Ἵ! πῶς ὅλα εἶνε μα-
κρὰ καὶ πῶς ὅλα φαίνου-
νται μικρά! Γιατί λοιπὸν
χθὲς νὰ εἶμαι ὅλος πάθος
καὶ τί ἀνόητη φιλοδοξία
ποῦ εἶχα νὰ βεβαιώνω τὴν
ἀλήθεια; Τὴν ὦρ' αὐτὴ
αἰσθάνουμαι τὸν ἑαυτό μου
χαμένο, σὰν ἄτομο, στὰ
στήθια τῆς μεγάλης φύ-
σης· δὲν ξέρω πειά, ποῖο
εἶνε τὸ ἀληθινὸ σ' αὐτὴ
τὴν ἀδιάκοπη κίνηση τῆς
μυρμηκίας μας, σ' αὐτοὺς
τοὺς πόλεμους τῆς φιλολο-
γίας καὶ τῆς πολιτικῆς,
ποῦ τοὺς θαρροῦμεν ἀπο-
φασιστικούς, μὰ ποῦ ὅτε
κἂν λυγίζουν τῶν ποτα-

μῶν τὰ μεγάλα καλάμια. Ἵ,τι ξέρω,
εἶνε πῶς φερόμαστε σὰ λεπτὰ ἄχυρα ἀνά-
μεσα στὴν αἰώνια ἐργασία τοῦ κόσμου καὶ
πῶς κάμνει τὸν ἄνθρωπο ταπεινὸ καὶ φρό-
νιμο ν' ἀκούῃ τὴν ἐργασία αὐτὴ τῆς γῆς
μόνος, ἓνα πρῶτὸ τοῦ φθινοπώρου.

Τὰ νερὰ περνοῦν πλατεῖα, μερικὰ μι-
κρὰ νέφη, ἄσπρα σὰν πούπουλο πετοῦν στὸν
ὠχρὸν οὐρανό, ἐνῶ ἀνατριχιαστικὴ σιωπὴ
καταβθαίνει ἀπ' τὰ δένδρα. Καὶ 'γὼ δὲν
θέλω πλιο ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ τελειώσω
ἐκεῖ, ν' ἀφίσω τὸν ἑαυτό μου στὰ νερὰ
ἐκεῖνα, στὰ νέφη ἐκεῖνα καὶ νὰ χαθῶ στὰ
βάθη τῆς σιωπῆς αὐτῆς. Εἶνε τόσον ὠραῖο
νὰ παύση κανένας τις φιλονεικίες καὶ τις
ἀμφιβολίες του καὶ ν' ἀγκαλιασθῇ τὴ γα-
λήνη τῆς ἐξοχῆς, ποῦ κάμνει αὐτὴ τις
δουλειές της χωρὶς σταμάτισμα καὶ χωρὶς
συζήτησης! Αὔριο θὰ ξαναρχίσουμε πάλι
τις μάταιες φιλονεικίες μας. Σήμερα, ἂς
εἶμαστε δυνατοὶ κι' ἀναισθητοὶ σὰν τὰ
ἄλογα, ποῦ ἀφίνουν στὰ χωράφια μὲ τὸ
χόρτο, ὡς τὴν κοιλιά.

Ἵλη ἡ νειότη μου ζυπνᾷ! Θυμοῦμαι
τὸν καιρὸ, ποῦ πηγαίναμεν ὅλοι μαζῆ γιὰ
ν' ἀνακαλύψουμε τὸ Σηκουάνα, λεῦγες
ὅλες μακρὰ ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἵ εὐτυχι-
σμένη ἐποχὴ, ποῦ ἐλπίζεις ὅλα νὰ τὰ κυ-
ριεύσης, χωρὶς νὰ ἔχης ἀκόμα τίποτε νὰ
φυλάξῃς.

2

Ἵταν ἓνα χωριὸ μικρὸ, μακρὰ ἀπ'
τὸ σιδηρόδρομο· αὐτὸ δικαιολογοῦσε τὴν
μοναξιάν του. Τὰ σπίτια Ἵταν ἄτακτα
κτισμένα πάνω σὲ μιὰ ὄχθη ἀψηλῆ· συνέ-
βαινε ὅμως καμμιά φορὰ στίς μεγάλες
πλημμύρες τὸ νερὸ νὰ μπαινῆ στα σπίτια